

A ilusión da beleza

Lupe Gómez

A última entrega poética de Xavier Seoane, *Dársenas do ocaso*. Co que gañou a primeira edición do premio Caixanova de poesía. E que aparece no selo editorial do Pen Club. É un libro marabilloso. Integrado por poemas doces, tranquilos, luminosos. Coa saudade do mar. Na aventura da palabra. O poema elévase no canto. Na poesía aparece a verdade da vida. Coa ilusión posta no futuro. E cos ollos mirando ao pasado, ao paso lento do tempo. E as tardes, xorden preciosas. E a Natureza, sentida polo poeta, aparece co seu vestido máis bonito. O vestido dos poemas de Xavier Seoane, que de novo nos regala máis beleza, máis cadros. O autor é un pintor, e iso nótese nos poemas. Poemas nos que predominan o azul e o branco, como na bandeira. Na bandeira dos sentimentos. Esa bandeira libre que nos leva lonxe. Que nos arrastra. Que nos arrinca da nosa condición limitada, mortal. Os poemas deste libro fannos soñar, fannos sentir moitas cousas. Fannos saír de nós. Tamén, reconciliarnos con nós mesmos. O autor é un pintor que nos leva da man, como unha nena.

Hai moita saudade, moita melancolía. Hai moito amor. A sensibilidade coa que están escritos estes poemas é magnífica, é unha sensibilidade moi grande. Son poemas escritos co corazón, deixando que o corazón baile. O mar está presente en todo libro. É aínda un mar sen ferir, sen petróleo. É un mar limpo, un mar feliz, no que o poeta ensoña, no que o poeta viaxa, no que o poeta vive. A observación do mar é moi importante. Aí, no mar, nace a inspiración. O mar é a cerna.

Tardes e máis tardes, pasan polo libro, enchéndonos de vida e fermosura. Tardes e máis tardes, como lenzos, nos que o poeta pinta. Pinta sentimentos. Pinta vida. Esas tardes son o único, o último que nos queda. Enchennos de paz. Fannos libres. Esas tardes son maravillosos barcos. Nos que a poesía medra. A poesía deste libro é unha poesía alta, grande, intensa, bonita. É unha poesía de sensibilidade extrema. Unha poesía que nos enche de paz e de forza e de rabia. A min sentoume ben ler este libro. Púxome contenta. Lin este libro tomando café e esperando o autobús para ir á aldea. Lin este libro na cafetería da estación de autobuses de Santiago. Sentínme moi ben. Facía sol, o sol entraba polas ventás, o sol entraba nos meus ollos e nos ollos da poesía.

A veces pensamos que a poesía está en crise, e que a poesía non serve para nada, e que ninguén lle poesía, que a ninguén lle importa. Pero eu reafírmome nos poemas. Fanme feliz. A poesía é moi importante, representa todo, fai soñar. Os poemas acenden en nós novas luces, os poemas axúdannos a seguir camiñando. E a vida sen poesía sería unha vida falsa. Unha vida chea de mentira.

Chega o poeta no libro *As dársenas do ocaso*, á verdade. Interrogando á tristeza constrúe ríos, constrúe certezas, constrúe tempos novos, reconstrúe a historia persoal e a historia social. Fai de nós algo mellor. Fai do mundo unha metáfora, e esa metáfora sérvenos de arma. A arma dos sentimentos, non hai mellor arma. Non debería haber guerras. A arma deberían ser as palabras. Na resistencia forte do poema. No absurdo. Na histeria. Xavier Seoane agásallanos esta vez cun libro moi sereno, moi profundo, moi tenro. Moi ben escrito, pois a linguaxe reloxe, aparece digna, libre. Non hai retorcementos, non hai escuridade, non hai criptas. Todo o contrario. É un libro precioso, limpo, libre, claro. Como un debuxo infantil.

O poeta abre o misterio, e o misterio é como unha porta para o poeta, unha porta que nos gusta atravesar sempre. Como unha forma de indagar na vida e nos sentimentos. E o desexo de viaxar, escaparse, na imaxinación, nese cabalo. Mirando fixamente os ollos das vacas. Abrindo a ilusión. Correndo. Nada hai máis romántico e vivo que correr. O poeta fai estampas de grandísima beleza. Estampas, cun grandísimo poder. O poder da evocación,

que nos arrinca do chan, que nos eleva. Os sentimentos cruzan o poema. O poema eríxese. Como unha casa. Como un palacio. O palacio das princesas. No mar. Sempre no mar. Repetindo a imaxe. Reiterando, de xeito magnífico. Como facendo un poema circular. Como cerrando o labirinto. Abrindo e pechando os ollos. O poeta pinta, fai fotos, fotos que son fotos da alma. Fotos estupendas, feitas por unha especie de demiurgo, que inventa, que crea, que redescubre, que soña. Soñar é unha forma de crear. Ensoñar é unha forma de reinventar, refacer, revivir.

Dársenas do ocaso chegou ás miñas mans unha mañá bonita de sol, mercando libros. A persoa que me vendeu este libro, unha muller, faloume da poesía. Díxome que a poesía representa todo. Díxome que a poesía representa vida, sentimento, amor, rabia. Eu sentínme feliz comprando este libro. Unha mañá de sol. E despois de comer fun á estación esperar o bus, e antes da miña pequena viaxe, viaxei lendo, viaxei na poesía. E gustoume moito este libro, gustoume moitísimo.

A poesía abre en nós os nosos recantos internos. Dársenas do ocaso é unha poesía moi humana, moi lúcida, moi transparente, moi suave. Neste libro aparece tamén certa violencia – que eu vin, sentín –. Refírome a eses solpores vermello dos que fala o poeta. Eses solpores cheos de sangue. O sol, como unha ferida. O sol marchando, enchendo a natureza de cor violenta, de sangue. Ese sangue das mulleres, que eu vin tamén neste libro. Ese sangue que sentimos con alegría e noxo. Refírome, unha vez máis, á mestruación feminina.

O mar, sempre. Sempre o mar, danzando. Aparecendo. Enchendo o obxectivo do poeta. Como unha pistola que dispara. Dispara os sentimentos. Enche os ollos do poeta. Fai un baile. A palabra xorde soa neste poemario. Xorde esencial, minimalista, concentrando moito o que o poeta reflexa. O que o poeta pinta. Pinta con trazos finos, finísimos, delgados. A palabra nace limpa. A palabra aparece virxinal, intacta. Como cando nacemos e rompemos os corpos de nosas nais. Como cando somos nenos e corremos. Como cando amamos.

O amor aparece tamén neste libro, pintando e acariñando os poemas. Dándolles luz.

O poeta interroga continuamente a vida. Interroga, co afán da pregunta, sen precurar resposta, contento o poeta na súa escuridade, na súa penumbra. Precisamente a luz é o poema. A escrita. Esa escrita desdebuxada e enorme. Esa escrita clara, que por si soa, resolve o enigma. Abrindo as costuras dos sentimentos. Precurando o goce.

Dársenas do ocaso transcorre nos portos, e no mar inmenso. Nos portos, nos que sentimos a estrañeza da vida. No mar, no que abandonamos o universo. Ese mar ancho e grande. Esa ledicia de estar vivos. Para min este poemario é un poemario vitalista, alegre. Está cheo de paz, de simbolismo, de ilusión. A ilusión da beleza.

Fala de cando o mar non tiña unha ferida terrible. Fala de Galicia, unha Galiza marabillosa, fermosa, azul e branca, como a bandeira. Fala dos sentimentos, que se reflexan nunha natureza humanizada, sentida. O poeta vibra e sente en si mesmo a natureza.

Cos poemas saímos da vida. Cos poemas gañamos unha guerra. Coas palabras de Xavier Seoane ensanchamos as nosas vidas. Soñamos, mirando o horizonte. Sentimos a forza dos soños. Abrazamos a beleza. Miramos dentro de nós, e dentro de nós atopamos a propia poesía. Poesía, na que afondamos, para sentirnos mellor día a día.

Coa poesía somos máis humanos. Coa poesía de Xavier Seoane imos no mar, como quen vai nun cabalo. E abandonamos a vida, como paxaros. Eses paxaros que voan, que escapan. Por encima dos barcos.